

CARTA PASTORAL “ANUNCIEU LA BONA NOVA DE L’EVANGELI”

El Bisbe de Vic
als Bisbes emèrits,
als preveres i diaques,
als religiosos i religioses,
als laics i laiques,
tot el poble de Déu que peregrina en aquesta beneïda terra de la diòcesi de Vic.

“Aneu per tot el món i anuncieu la Bona Nova de l’Evangeli a tota la humanitat” (Mc 16,15)

1. Els apòstols van rebre del Senyor ressuscitat aquest el manament. Com a successor dels apòstols, per gràcia de Déu, em sento primer de tot, doncs, cridat a anunciar l’Evangeli. És aquest un encàrrec que sento ressonar en el meu cor d’apòstol, en comunió amb el Papa i tots els Bisbes de l’Església Catòlica. Faig, doncs, meves també les paraules del Concili Provincial Tarraconense: “Sentim el goig i la responsabilitat de fer arribar el missatge de Crist a tot el país, integrat per persones i grups diferents de fe i de cultura. Aquest missatge és la Bona Nova de l’Amor de Déu manifestat al món per mitjà de Crist en l’Esperit” (C.P.T. 1).

Però també tinc ben clar el que vaig dir en el dia de la meva ordenació: “No sóc res sense vosaltres, Església de Vic.” Són diferents els ministeris en una diòcesi, però tots com a Poble de Déu tenim la mateixa i única missió: l’anunci de Crist fins a la fi dels segles (cf.Mt 28,20). Per això vull que el tema de la primera carta pastoral que adreço a tota la diòcesi sigui el de l’evangelització. Sóc ben conscient que aquest és el tema de sempre en aquesta Església, el tema de fons i de forma que ha impregnat el ministeri pastoral del meus antecessors i tot els plans pastorals que s’han elaborat i s’han dut a terme. Faig esment dels dos darrers, el del 1997-2000, que acollia amb goig les propostes del Concili Provincial Tarraconense i volia avançar en l’evangelització, des de la Paraula de Déu acollida, viscuda en la corresponsabilitat de tot el Poble de Déu, la celebració dominical i la formació permanent de tots. I el Pla Diocesà de Pastoral que, tenint per títol: “Ser corresponsables per a evangelitzar”, insistia en els mateixos temes, aprofundint en el testimoniatge, la coordinació i l’evangelització.

Però l’Evangeli és sempre nou, amb “novetat sorprenent” (E.V. 80), perquè té en ell la força de la Vida de Jesucrist, el Senyor, que pel seu Esperit Sant ens dóna sempre l’alè nou que ens fa tastar i viure la novetat i la frescor de l’Evangeli cada dia.

També són nous els temps que ens toca de viure amb nous reptes. La pèrdua de la memòria de l’herència cristianes, la indiferència religiosa, el secularisme que ens envolta, la manca de suport social per a viure la fe cristiana, caient en la crítica fàcil i en la burla sistemàtica de les actituds cristianes, o al menys l’oblit com si no existíssim, amb comunitats eclesials que es veuen amb febleses, fatigues, contradiccions” (“Ecclesia in Europa”, 23), tot això, junt amb el repte de la immigració que ens ofereix la possibilitat de l’acolliment i acceptació, ens ha de fer prendre consciència dels nous temps i dels nous reptes per a una “nova evangelització”.

JESÚS ÉS L’EVANGELI

2. Quan parlem d’evangelitzar cal que ens posem d’acord amb el terme. Primer de tot cal que entenguem que la “Bona Notícia” és Jesús, el Fill de Déu, mort i ressuscitat per la nostra salvació (cf. Mc 1,1). És aquest el primer anunci dels apòstols i de l’Església naixent (cf. Ac 2,22-24). És el que anomenem el “Kerygma”. En Jesucrist tenim l’accés a la vida nova que ens porta a una vida d’amor, alegria, pau, paciència, bondat, fidelitat, dolcesa i domini d’un mateix, el fruit de l’Esperit en els nostres cors, la llei nova de l’Evangeli (cf. Ga 5,22)

“Déu vol que tot els homes se salvin i arribin a conèixer la veritat” (1Tm 2,4) . Una petja de Déu és el desig de felicitat en el cor humà. Tots portem en el nostre cor el desig de Déu, aquell desig que res d'aquest món no pot arribar a assaciar del tot, un desig que ens mena a la recerca de la felicitat i de la veritat (cf. V.S. 9, 34 i 72). Però mai l'home per ell mateix no pot arribar a la llum del Déu veritable sense l'ajut de la gràcia de Déu (cf. D.V.5) , i sense l'ajut d'aquell o aquells que li fan l'anunci, la predicació de la Bona Nova de Jesucrist. Per això mateix també cal que tinguem ben clar que no hi ha Evangeli sense evangelitzadors (cf. Rm 10,14). Sant Pau, que tenia clara la seva missió, deia: “ Ai de mi si no anunciés l'Evangeli! (1Cor 9,16). És reconeixia escollit i per això mateix urgit. El lema episcopal d'un gran evangelitzador, Sant Antoni Maria Claret, és “Charitas Christi urget nos”, fent seves les paraules de Pau. En el veritable missioner la urgència missionera té l'arrel en l'amor de Crist.

L'ESGLÉSIA, EVANGELITZADORA

3. L'Església és evangelitzadora en la seva mateixa essència. Existeix per a evangelitzar. Com ens recordava el papa Pau VI en l'exhortació Evangelii Nuntiandi: “La presentació del missatge evangèlic no constitueix per a l'Església quelcom d'ordre facultatiu: és ben clar el deure que li pertoca, per manament del Senyor, perquè els homes creguin i se salvin. Sí, aquest missatge és necessari. És únic. De cap manera pot ser reemplaçat. No admet indiferència, ni sincretisme, ni acomodacions. Fa present la bellesa de la Revelació. Porta amb ell mateix una saviesa que no és d'aquest món. És capaç de suscitar per ell mateix la fe, una fe que té el seu fonament en la potència de Déu. És la veritat. Mereix que l'apòstol li dediqui tot el seu temps, totes les seves energies, li consagri tota la vida” (E.N. 5).

L'Església és en el món Sagrament de Jesucrist (cf. L.G. 1), de la mateixa manera que el mateix Jesucrist és per a nosaltres, en la seva humanitat, el Sagrament de Déu. Si cap altra manifestació no pot superar la del Fill que ens revela el Pare, també l'Església té aquesta única raó de la seva existència, la de posar-nos en comunicació amb Jesús, el Salvador de tots els homes. Com diu el Concili Vaticà II: “Crist, alçat a la terra, va atraure tothom cap a Ell; ressuscitant d'entre els morts, infongué als deixebles el seu Esperit vivificador i per Ell establí el seu Cos, que és l'Església, com a sagrament universal de salvació” (L.G. 48). L'Església és l'única que pot fer això de ser com sagrament de Crist i mai no ha deixat de fer-ho. Si el món perdés l'Església, perdria el mateix Crist i perdria la Redempció. Però això no es donarà mai, perquè el Senyor en la seva promesa de fidelitat va dir: “Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi dels segles” (Mt 28,20).

4. Mirem-ho ara a l'inrevés. L'Església és Sagrament de Jesucrist, hem dit. Ella no és res més. Si té o ha tingut alguna cosa més, aquesta és afegida. Si amb la seva paraula i la seva vida els membres de l'Església no fem present Jesucrist, no som realment Església.

Anunciar l'Evangeli als homes i dones d'avui és la major caritat que podem fer, com diu Joan Pau II en l'encíclica Redemptoris Missió: “ L'evangelització constitueix el primer servei que l'Església pot donar a cada home i a la humanitat en el món actual” (núm. 2). Donar a conèixer Jesús és oferir als nostres coetanis aquell que pot donar el sentit ple de la vida. La buidor en el cor dels homes, la soledat del cor que no troba Déu és la pitjor de les pobreses que hom pot tenir. L'encontre amb Jesús, objectiu de l'evangelització, és la salvació que desitja el cor de la persona humana (cf. V.S. 7). “La salvació no es troba en ningú més, perquè, sota el cel, Déu no ha donat als homes cap altre nom que pugui salvar-nos” (Ac 4,12), predicaven ben clarament Pere i els Apòstols en l'inici de l'Església. Avui, com ahir, com sempre, és Jesús l'única salvació de la humanitat. I aquesta no és una fórmula, sinó una Persona, el Fill de Déu encarnat, mort i ressuscitat per a la nostra salvació.

És, per tant, aquest l'únic programa, el de sempre, els dels apòstols, el de l'Església en el temps passat i també el nostre als inicis del segle XXI. “No es tracta d'inventar, doncs, un nou programa. El programa ja existeix. És el de sempre recollit en l'Evangeli

i en la Tradició viva. Se centra en definitiva en Crist mateix, a qui hem de conèixer, estimar i imitar, per viure en ell la vida trinitària i transformar amb ell la història fins al seu perfeccionament en la Jerusalem celestial. És un programa que no canvia en variar els temps i les cultures, encara que té en compte els temps i les cultures per a un vertader diàleg i una comunicació eficaç. Tot i això, és necessari que el programa formuli orientacions pastorals adequades a les condicions de cada comunitat” (N.M.I. 29).

A nosaltres com a diòcesi, com a secretariats i delegacions, com a parròquies i arxiprestats, com a comunitats religioses, com a famílies, com a persones concretes, ens cal, amb la força i la il·luminació de l'Esperit Sant i amb esperit de comunió, elaborar els plans pastorals per a tots els nivells de la diòcesi per complir el manament del Senyor de portar l'Evangelí a tota la humanitat (cf. Mt 16,15).

EVANGELITZAR EN COMUNIÓ

5. El principi és clar: si no som i ens sentim Església no evangelitzem. Sense comunió amb l'Església tot el treball presumptivament pastoral que fem és en va (cf. N.M.I. 42). No serveix per a res. Ho hem de tenir ben clar: l'únic subjecte evangelitzador és l'Església. El nostre treball d'anunci i vivència de l'Evangelí ho serà en la mesura en què vivim en comunió en l'Església. No pot haver-hi veritable evangelització sense comunió en el si de l'Església. Una comunió vertadera, sincera, humil, afectiva i efectiva. Una comunió expressada i viscuda en aquells àmbits de comunió volguts pel Concili Vaticà II com a expressió de la comunió profunda en la missió. Una comunió que neix, no de l'acord entre els qui formem l'Església, sinó que neix de Déu mateix en el seu misteri trinitari (cf. U.R. 2). Una comunió viscuda amb alegria en el si de l'Església catòlica, que ens porti a viure en profunditat la tradició que ve dels temps apostòlics i que reconeixem en el magisteri, ministeri i persona del Papa i dels Bisbes. Si volguéssim evangelitzar sense comunió, seria un treball inútil que en lloc d'edificar destruiria l'obra de l'Esperit en el cor de les persones. Som membres del mateix cos i en la unitat del cos fem les obres pròpies (cf. 1Co 12). Tota actitud que aparti de la comunió amb l'Església destrueix la mateixa persona. Diu sant Joan Crisòstom: “No et separis de l'Església! Cap poder no té la seva força. La teva esperança és l'Església. La teva salut és l'Església. El teu refugi és l'Església. Ella és més alta que el cel i més extensa que la terra. Ella mai no s'envelleix: el seu vigor és etern” (Homilia de capto Eutropio, c. 6).

EVANGELITZAR EN CARITAT

6. Una altra de les característiques de l'evangelització és la caritat. L'amor a Déu és el primer manament que està en la base de tota acció bona. Però també unit a aquest amor hem de considerar l'amor al proïsme. Primer de tot mirem la caritat entre els qui creiem en Crist. “Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat. Així, doncs, estimeu-vos els uns als altres. Tothom coneixerà que sou deixebles meus per l'amor que us tindreu entre vosaltres” (Jn 13,34-35) . La caritat intraeclesial és com l'escalfor de la llar íntima que es projecta envers els altres. En canvi, la desunió, la desestima entre els qui creuen en Crist és el pitjor testimoni. La diversitat de dons i carismes en l'Església ens ha de donar a tots la capacitat de reconèixer la riquesa de l'Esperit de Déu que és capaç de fer realitat la diversitat en la unitat (cf. Rm 12,5-8). No podem evangelitzar autènticament si no vivim i donem a conèixer la comunió i la caritat que hi ha en la base del missatge que proclamem. Les actituds que Joan Pau II ens recorda en la Novo Millennio Ineunte per a viure en comunió i caritat són: “la capacitat de sentir el germà de fe en la unitat profunda del Cos Místic”, “acollir-lo com un do per a mi”, “refusar les temptacions egoïstes que contínuament ens assetgen i engendren competitivitat, ganes de fer carrera, desconfiança i enveges” (núm..43).

7. La caritat ha de tenir també una altra expressió ben clara: l'atenció als necessitats i pobres per part de tota la comunitat cristiana (cf. Mt. 25, 31-46; A.G. 12).

L'evangelització ha de tenir també aquesta prioritat: " Els pobres són evangelitzats" (Mt 11,5). És aquest un signe de la presència del Messies enmig del seu poble. També la lluita per la justícia i la llibertat dels homes (L.E.20), juntament amb l'atenció, com el Bon Samarità, envers aquella persona concreta necessitada que trobem en el camí de la vida (Cf. Lc 10, 30-37), són els signes de la veritat de l'Evangeli en el cor de qui l'anuncia i llavor d'Evangeli per a qui rep el missatge i l'atenció. Totes les realitats de dimensió caritativa, com Càritas i moltes altres obres, han de tenir prioritat en l'evangelització, i, per la seva part, tots els qui participen en aquestes realitats tampoc no han d'oblidar la seva dimensió eclesial i evangelitzadora.

L'Evangeli s'ha de proposar sempre en la dolcesa de la caritat. La veritat mai no s'imposa per la força, sinó que sempre ha de ser proposada amb caritat a la llibertat de la persona humana, essent sempre molt curosos en el respecte a les persones i reconeixent la seva dignitat i llibertat com els grans dons de Déu a tot home, bo i lluitant perquè pugui viure amb aquests dons, que ningú no li pot arrabassar. (cf. P.P. 30).

EVANGELITZAR AMB LA FORÇA DE L'ESPERIT SANT

8. "No hi haurà mai evangelització possible sense l'acció de l'Esperit Sant". Són aquestes les paraules de Pau VI en Evangelii Nuntiandi que expressen la consciència de l'Església confessant l'acció de l'Esperit Sant en el cor de les persones perquè acullin el missatge evangèlic." Ningú no pot dir: "Jesús és el Senyor" si no el mou l'Esperit Sant" (1Co 12,3). També ens recorda Pau VI: " Les tècniques de l'evangelització són bones; però ni les més perfeccionades no podrien reemplaçar l'acció discreta de l'Esperit. La preparació més refinada de l'evangelitzador no aconsegueix absolutament res sense ell " (E.N. 75).

Això ens ha de portar a un convenciment: la primera realitat de l'evangelització és la d'invocar l'Esperit Sant perquè actuï en el cor dels homes i dones a qui volem portar Jesús (cf. C.P.T. 1, d). La primacia de la gràcia és fonamental en la comprensió i vivència de l'Evangeli (N.M.I. 38). Massa sovint podem caure en la temptació subtil de pensar que són les nostres obres i els nostres projectes els que fan néixer la fe. Tot és do. Tot és gràcia (Teresa de Lisieux, Le Carnet Jaune 5, 6, 4). No ho oblidem. Però també escoltem la veu de la gràcia de l'Esperit en els nostres cors que ens convida a fer projectes i plans que ens portin a l'acció conjunta. Cal que reconeguem la veu de l'Esperit en aquelles accions de l'Església. Per nomenar els més recents i propers: el Concili Vaticà II, el Magisteri dels Papes i dels Bisbes, el Concili Provincial Tarraconense, els plans pastorals diocesans i els plans pastorals de la nostra parròquia o arxiprestat.

TOTS HEM DE SER EVANGELITZADORS

9. Cada un de nosaltres, germans i germanes, és Església, en quant és membre del Cos únic de Crist (cf. Ef 5,30). Per mitjà de cadascú l'Església ha d'anunciar l'Evangeli a tota criatura, i fer que brilli " la llum veritable, Jesucrist, que il·lumina tots els homes" (Jn 1,9). La tasca que cada un de nosaltres és cridat a fer en el camp de l'evangelització és intransferible. Del que cada un de nosaltres, podent-ho fer, no ho faci el Senyor ens en demanarà comptes (cf. Mt 25,26-30). Ningú no ho farà per nosaltres i, per tant, es deixarà de fer.

En la tasca de l'evangelització tots som corresponsables, perquè tots com a Església tenim la mateixa missió. Però cadascú ha de donar resposta en la seva pròpia i específica vocació dins el Poble de Déu. Totes les vocacions tenen la mateixa dignitat, ja que vénen del mateix Esperit Sant.

10 Vull remarcar alguns aspectes més propis en cada vocació eclesial:

a/ Els laics compleixen la seva missió evangelitzadora anunciant Crist amb el testimoni de la vida i amb la paraula (L.G. 31). El caràcter específic de l'evangelització feta pels laics és que aquesta es realitza dintre les condicions comunes del nostre món; i, per això mateix, té una eficàcia particular (cf. L.G. 35). No es tracta, doncs, que els laics

assumeixin les tasques pròpies de les altres vocacions en l'Església. La seva tasca és clara en el camp de la realitat secular: el món de la família, de l'escola, del treball, de la política, dels sindicats, dels mitjans de comunicació social... (Cf.. A.A. 13; Chf. L. 42; C.P.T. 25). Totes aquestes realitats cal que siguin impregnades de l'Evangeli, cal que siguin evangelitzades. La tasca dels cristians laics és insubstituïble(cfr.A.A.1). En aquests moments el camp de la família i de l'escola són llocs essencials en els quals s'ha de defensar la vida humana, la dignitat de la persona humana, la llibertat religiosa i tota llibertat. Els laics tenen un camp en aquests moments fonamental perquè és en joc la mateixa cultura i civilització cristianes. Cal que faci, però, especial esment als laics i laiques que col·laboren en la pastoral de les parròquies i moviments, en particular en la tasca de la catequesi. L'esforç, la dedicació, la generositat són expressió del seu amor a Crist i a l'Església i mereix el reconeixement de tota la comunitat eclesial.

b/ Els religiosos, en les diferents obres pròpies del seu carisma, tenen també un camp amplíssim d'evangelització (L.G. 46). La seva presència en l'escola, en els hospitals, en les obres socials, enmig de l'emigració..., és també fonamental en aquest moment de l'evangelització. El testimoni de vida de consagrats al Senyor, de persones amb el cor íntegre ofert a Déu, acompanyat dels signes propis de la seva consagració i de la paraula oportuna, fan el bé en molts de cors i els ajuden a l'encontre amb Déu.

Una paraula especial, però, vull fer, recordant el paper de les comunitats contemplatives en l'evangelització. Els monestirs són llocs de recerca profunda de Déu i llocs de fraternitat cristiana (A.A. 18). La pregària d'intercessió i sobretot la contemplació són eines molt importants per al fruit de l'evangelització arreu de la diòcesi. (cf.. P.C. 8).

c/ Els diaques, amb la seva ordenació per al ministeri de servei, fan present el Crist servidor dels homes. El seu lliurament generós al servei dels necessitats i de les comunitats i el servei a l'altar i a la Paraula, són els llocs propis del diaca, així com també, en el diaques permanents, el seu testimoni en el món familiar i laboral.

d/ Els preveres són els col·laboradors necessaris del Bisbe en el ministeri de servei a l'Evangeli en la diòcesi(L.G.28). El prevere, sobretot els rectors de parròquia, són pastors de les comunitats a ells encomanades pel Bisbe, comunitats que han de servir en comunió amb el mateix Bisbe i amb els germans del presbiteri diocesà (P.O. 7). En la tasca de l'evangelització els preveres són fonamentals, ja que ells són constituïts mestres del Poble de Déu, i per mitjà de la predicació, de la catequesi, de les celebracions, sobretot de l'Eucaristia, com també el seu guiatge de la comunitat, han de fer present Crist Pastor i Mestre del Poble de Déu. La presència del sacerdot és fonamental enmig de la comunitat, ja que fa present ministerialment el mateix Crist (P.O. 5) . La persona i el ministeri del prevere són essencialment evangelitzadors.

e/ El bisbe ha de ser el primer de tota la diòcesi en el treball de l'evangelització. La seva paraula de Mestre, successor dels apòstols, ha de fer-se sentir arreu de la diòcesi. En aquesta intenció faig arribar a tots els diocesans aquesta carta pastoral, essent conscient de la meua missió de mestre de l'Evangeli per a tots vosaltres. A més a més, el Bisbe ha de vetllar perquè l'Evangeli es prediqui en la seva integritat i en comunió amb tota l'Església estesa d'orient a occident (L.G. 21). És tasca pròpia del Bisbe vetllar perquè tots els agents de pastoral de la diòcesi - sacerdots, diaques, professors, catequistes - compleixin aquesta integritat per tal que el Poble de Déu s'alimenti de la Paraula autèntica i de les aigües clares de la veritat.

L'EVANGELITZADOR, EVANGELITZAT

11. No hi pot haver mai una persona que evangelitzi si aquesta abans no és evangelitzada. Ningú pot donar allò que no té. Per a poder portar l'Evangeli ens cal abans deixar-nos modelar, transfigurar per aquest. Vull remarcar en relació amb això dos aspectes: la pregària i la santedat.

La pregària no és solament aquella realitat que ens cal tenir present per a programar o per a dur a bon terme el treball apostòlic. La pregària és sobretot posar-se amb fe

davant Déu per deixar que la seva gràcia ens vagi modelant. La pregària és diàleg. Cal que neixi d'un cor sincer i humil que s'adreça a Déu amb tota confiança. Però perquè hi hagi diàleg ens queda encara l'escolta. El temps i el cor de la pregària és l'escolta atenta i filial de la Paraula de Déu. La Bona Notícia de l'Amor de Déu es fa clara en la Paraula acollida en el cor de la pregària. La Paraula de Déu que és sempre escoltada en el sentit de l'Església i que sempre ens porta cap a Jesús, ple sentit de tota l'Esclusura. Solament, doncs, el cor que es deixa evangelitzar, escoltant la Paraula, sobretot en la celebració de l'Església, podrà portar l'Evangelí als altres. Així ho van fer els apòstols i tants homes i dones que hem conegut. Com volem doncs, portar l'Evangelí als altres sense deixar temps perquè el Senyor ens evangelitzi? Abans de ser mestres de l'Evangelí ens cal ser deixebles del Senyor.

12. En aquesta època ens manquen, com en totes, testimonis. El testimoni és aquell que el que predica, ensenya, comunica als altres ho ha fet carn seva. Això vol dir la santedat del cristià. Els cristians, pel fet del nostre baptisme, estem configurats a Crist i en ell tenim totes les benediccions de Déu que fan possible la nostra vida en santedat (cf. Ef 1,3-4). Ser cristià és sinònim de ser sant. El cristià que opta per viure amb totes les conseqüències del seu Baptisme és el que viu la santedat en camí (N.M.I. 31). Vivint així es converteix en testimoni que amb la seva vida i amb la seva paraula explícita es converteix en evangelitzador. La crida a ser sant és el missatge de sempre que ens recorda el Concili Vaticà II en el capítol V de la Lumen Gentium que porta per títol "La vocació universal a la santedat en l'Església" i que ens recorda: "Per a tothom és evident que tots els fidels cristians, de qualsevol estat o condició, són cridats a la plenitud de la vida cristiana i a la perfecció de la caritat, santedat que, àdhuc en la societat terrenal, contribueix a una forma de vida més humana" (núm. 40).

La nostra diòcesi és terra de sants. Ens gloriem dels "nostres" sants i movem i removem perquè l'Església els reconegui, i això és bo; però no n'hi ha prou; ens cal, sobretot, imitar-los. La santedat de vida nostra - al menys l'esforç sincer, acompanyat dels mitjans i confiats en la gràcia de Déu - donarà fruit abundant arreu de la nostra diòcesi.

La santedat en el cristià vol dir viure amb radicalitat la llei de l'amor. Els cristians vivint la santedat fem possible la civilització de l'amor que brolla de l'Evangelí. Les obres de pau, llibertat, justícia, són les pròpies de l'Evangelí encarnat. És ara el temps en què els cristians seguint la innombrable corrua de sants al llarg dels segles, fem realitat aquella fraternitat que neix del Crist, i que és la base de l'autèntica llibertat i igualtat.

L'EVANGELITZACIÓ I LES VOCACIONS SACERDOTALS

13. Vull fer un especial esment de la importància de les vocacions sacerdotals per a l'obra de l'Evangelí arreu de la diòcesi. Les nostres comunitats, perquè puguin viure la seva identitat de catòliques, necessiten la presència del sacerdot. L'Eucaristia és la font i el cim de la vida cristiana. A l'Eucaristia portem tot el que som i de l'Eucaristia brolla tota la força i la vida que fan possible l'autèntica comunitat cristiana.

Com sabem, en la nostra diòcesi tenim, gràcies a Déu, molts sacerdots que són fruit d'unes famílies i d'unes comunitats en les quals l'Evangelí ocupava el lloc central. Però ens cal un relleu generacional. Necessitem nous sacerdots. Per això tots hem de demanar amb insistència que molts joves donin resposta generosa a la crida que el Senyor els fa en el seu cor per a consagrar-se al ministeri sacerdotal. Són tan essencials, els sacerdots, que el Senyor no ens deixarà sense els que necessitem per al servei de les nostres comunitats. No en tinguem cap dubte. Confiem en el Senyor. Preguem i evangelitzem.

CRIDA A TOTA LA DIÒCESI: EVANGELITZEM !

14. Com a proposta concreta, faig una crida a tota la diòcesi, a tots els homes i dones, joves i grans: evangelitzem sense por, prediquem, parlem de Jesús. Convidem a seguir-lo sense cap vergonya, ans amb tota la valentia i gosadia de la força de l'Esperit en nosaltres.

Faig també una crida a tota la diòcesi perquè fem una revisió i unes propostes personals i comunitàries sobre l'evangelització. Faig una crida a una serena i profunda revisió de les nostres realitats pastorals, preguntant-nos si realment evangelitzen i preguntant-nos també com podrien ser realitats encara més evangelitzadores. Ens cal revisar amb profunditat perquè a poc a poc, quasi sense adonar-nos-en, la realitat del secularisme, que vol dir viure com si Déu no existís, pot també haver entrat en el nostre cor, en les nostres famílies, moviments o comunitats, essent possible "un secularisme intern". El nom de Jesucrist, el seu Evangeli han anat potser desapareixent de les nostres realitats quotidianes.

Aquesta crida la faig a cadascú personalment i a les parròquies i moviments, a les associacions i comunitats religioses, als col·legis i als esplais, als arxiprestats i als consells presbiteral, arxiprestal i pastoral; a les realitats culturals i acadèmiques. Preguntem-nos quines accions, quines actituds caldria que fossin presents en la nostra vida personal, en les nostres famílies, en les nostres parròquies, en els nostres moviments i associacions per a ser més i més evangelitzadors.

És el mateix que ens demana el papa Joan Pau II en la carta apostòlica *Novo Millennio Ineunte*: "És, doncs, el moment en què cada Església reflexioni sobre el que l'Esperit ha dit al Poble de Déu en el període més ample que va des del Concili Vaticà II fins avui, analitzi el seu fervor i recuperi un nou impuls per al seu compromís espiritual i pastoral" (N.M.I. 3).

Però la nostra revisió, per a ser veritablement cristiana, cal que parteixi sempre de l'escolta de la Paraula de Déu i mai no pot portar-nos a la divisió, ni a l'acusació fàcil de l'altre. Que no ens passi com al fariseu de la paràbola, que va pujar al temple i en ell no veia cap mancança i menyspreava l'altre (cf. Lc 18,9-14). És important que el que ens proposem, amb l'ajut de Déu, sigui fonamentat en la contemplació i en la pregària, en el diàleg i la revisió de les nostres comunitats i grups. Fem i somiem propostes però sense caure en la temptació sobre la qual el Papa ens avisa: "El nostre és un temps de continu moviment, que sovint desemboca en l'activisme, amb el risc fàcil de "fer per fer". Hem de resistir a aquesta temptació, cercant "ser" abans que "fer" (N.M.I. 15).

" SIGUES EL QUE ETS" PER A EVANGELITZAR

15. "Sigues el que ets" són les paraules que us vaig dir en nom del Senyor en el moment del meu inici del ministeri episcopal entre vosaltres. Hem d'avançar en la nostra realitat del ser d'on brolla la nostra acció. En la mesura en què siguem i visquem en profunditat la nostra realitat de fills de Déu, per l'acció de l'Esperit Sant en els nostres cors, es manifestarà en la nostra acció el que som; llavors els homes, veient el que fem, glorificaran el nostre Pare (cf. Mt 5,16). No són les nostres obres, no. Són les obres de la gràcia de Déu que esclaten en nosaltres. Torno a insistir: ens cal retornar a la pregària i a la contemplació si volem viure amb profunditat el que som. No tinguem por de perdre temps en la pregària i en la contemplació. Ens cal créixer interiorment. Ens cal aprofundir en les nostres arrels. El nostre poble té arrels profundament cristianes que poden rebrotar si la pluja de l'Evangeli autèntic els arriba amb la força de la nostra paraula i de la gràcia de Déu (cf. Bisbes de Catalunya, Arrels cristianes de Catalunya)

SANTA MARIA, ESTEL DE L'EVANGELITZACIÓ

16. Maria és l'Estel de l'Evangelització perquè va acollir la Bona Nova anunciada pel missatger i se'n va anar de pressa cap a la casa de la seva cosina Elisabet, per dur la "Bona Nova", Jesús, el Fill de Déu, que portava a les seves entranyes (cf. Lc 1,26-45). Maria és la Mare de l'Església, curulla de l'Esperit, que era al Cenacle en el naixement de l'Església portadora de l'Evangeli a tota criatura (Cf. Ac 1-2) . Que ella, doncs, sota l'advocació de tots els llocs entranyables de la nostra diòcesi, intercedeixi per tots nosaltres perquè aquí i ara, en aquesta terra i en aquest temps que vivim, sigui

abundosa la sembra de l'Evangelí pels cors i les paraules de tots els qui peregrinem cap a la Plenitud del Regne en aquesta Església de Vic.

Vic, 30 de maig, Solemnitat de la Pentecosta de l'any 2004

+ Romà, Bisbe de Vic

Sigles dels documents magisterials citats (per ordre d'aparició)

C.P.T. = Concili Provincial Tarraconense

E.V. = Evangelium Vitae

V.S. = Veritatis Splendor

D.V. = Dei Verbum

E.N. = Evangelii Nuntiandi

L.G. = Lumen Gentium

N.M.I.= Novo Millennio Ineunte

U.R.= Unitatis Redintegratio

L.E. = Laborem Exercens

A.G.= Ad Gentes

P.P. = Populorum Progressio

A.A. = Apostolica Actuositatem

Chf. L.= Christifideles Laici

P.C. = Perfectae Caritatis

P.O.= Presbyterorum Ordinis